

Гунђају Варваринци што Мирослав Мишковић, најпознатији српски тајкун, никада ништа није урадио за њих. А очекивали су, пошто је рођен у овом шумадијском градићу.

Злобници ће да кажу да се најзад одужио земљацима. Јер, у Варварину, као и у још неким српским местима, ових дана борави делегација Националне гарде Охаја. Уз посредство америчке амбасаде у Београду. А познато је, рећи ће исти злобници, да америчка амбасада све најпре договори са Мишковићем, па тек онда саопштава те одлуке српским државницима.

Необавештени су ти злобници... Јер, можда су ствари тако и функционисале прошле године, када је састављана Влада Мирка Цветковића, али сада се однос снага променио. Не само због тога што је амерички амбасадор Камерон Мантер послат у Ирак (у америчкој дипломатији, то је еквивалент руском фронту којим нацисти у серији "Ало, ало" прете једни другима). Много више због тога што светска економска криза, која је, као што знамо, заобишла Србију – није заобишла Мишковића.

У релативно сиромашној варошици попут Варварина, као уосталом и у читавој Србији, добро дође свака инвестиција и свака донација, динар, долар или марка (пардон, евро). Али то још увек не значи да ће Варваринци бити захвални оном незнаном јунаку којем је пало на памет да десет година после суровог убиства њихових десет невиних суграђана, које је извршила америчка војска, позове у неку пријатељско-билатерално-хуману посету 37 америчких војника.

Да не буде забуне, Национална гарда Охаја (НГО) јесте у склопу оружаних снага САД. Као резервни састав. Под командом Пентагона, учествује у ратовима које Америка води широм света – најчувеније учешће НГО везано је за "Пустињску олују" 1991. године (њихов допринос нападу на Ирак посебно је истакнут и на званичном сајту НГО). Мада се не зову Армија Сједињених Држава, они јесу део Армије Сједињених Држава.

Официри и џентлмени у Варварину

Пише: Страхиња Богдановић
субота, 15 август 2009 12:29

Амерички војници, припадници Националне гарде Охаја, учествоваће у обнови неколико школских, предшколских и здравствених установа у Варварину, Лапову, Соко Бањи и Прокупљу. Тако барем јавља београдска штампа, која објављује и саопштење америчке амбасаде издато тим поводом:

"Овакав вид војне сарадње значајан је јер се на конкретан начин помаже заједницама укљученим у пројекат, јачају се билатерални односи између две војске и размењује се практично искуство у области цивилно-војне сарадње, у мисијама пружања одговора на природне катастрофе, као и у мировним операцијама", поручују из америчке амбасаде у Београду, по чијој реакцији је такође јасно да у Србију нису стигли некакви залудни аматери из Охаја, већ прави "официри и џентлмени".

Добро, није то баш ни елита Ујка Сема, већ само резервни састав... Ипак, поносној нацији би и то "само" требало да буде превише. Поносна нација скочила би на ноге због тога што јој по месту великог, некажњеног злочина вршљају припадници истих оних трупа које су и починиле тај злочин.

Злочин се одиграо 30. маја 1999. године када су два НАТО пројектила убила десет и тешко ранила 17 људи. Седамнаест цивила! Са два пројектила! Пазите, два: најпре су гађали мост, а онда су на исто место, само неколико минута касније, када су људи дотрчали тамо како би помогли рањенима, послали још једну смртоносну ракету, која је и побила већину жртава!

А онда су, десет година касније, на исто место послали своје војнике да, све онако у строју, раме уз раме, у парадним униформама, шпахлама стружу креч и малтер са напуклих варваринских фасада.

Нити су се САД у међувремену извиниле за погибију десет варваринских цивила. Нити су организовале комеморацију варваринским жртвама. Нити су судиле генералу који је наредио да се на градску славу, Дан Свете тројице, ракетира непосредна близина цркве у Варварину. И то два пута.

Ништа од свега тога Вашингтон није урадио. Само је, заједно са 37 припадника Националне гарде Охаја, наводно, послао милион долара хуманитарне помоћи.

Неко је, у име Србије, проценио да је то довољна компензација за десет угашених и још 17 осакаћених живота.

Не верујем да је такву процену донео градоначелник Варварина Зоран Миленковић, иако је кадар СПО-а, странке која се, уз Чедину ЛДП, најгласније залаже за приступање Србије НАТО-у. Миленковићева 15-годишња ћерка Сања погинула је тог кобног 30. маја 1999. године...

Не, одлуку да амерички војници – и то овако, малтене полујавно – могу да шврљају по месту на којем је њихова војска починила тежак злочин, донео је неко из Београда. Врло вероватно неко од оних који су се, после посете Џозефа Бајдена, хвалили тиме што Америка не захтева од нас да признамо Косово.